

PADĖKA

Kai kurios knygos rašomos labai kruopščiai, uoliai dėliojamos po gabalėlį, o kitos atsiranda staiga, kartu su žodelių „jeigu“ ir „galbūt“ banga užplūdus adrenalinui. „Atostogų flirtas“ – viena iš pastarųjų. Ji gimė vienu įkvėpimu, sėdint prie „Halekulani“ viešbučio baseino Havajuose. Rodėsi, lyg žiūrėčiau anonsuojamo filmo ištraukas, spalvingas intriguojamas scenas iš jo pradžios, vidurio ir pabaigos. Bet ištraukos – dar ne filmas, o idėja ir bandomieji skyriai – dar ne knyga. Esu labai dėkinga savo agentei Karen Solem už nuolatinę paramą ir padrasinimą, kol rašiau kiekvieną knygą; žaviuosi ir dėkoju talentingai „Grand Central Publishing“ redaktorei Karen Kosztolnyik – už neįkainojamas mintis, redagavimą ir išžvalgą. Man be galo patinka dirbti su žmonėmis, kurie vertina įdomias knygas ir istorijas. Ačiū jums.

Kadangi šis romanas – apie draugystę ir moteris, turiu padėkoti kelioms moterims, kurių dėka supratau draugystės vertę: dviem geriausioms draugėms nuo mokyklos laikų – Cyndi Johnson ir Anne Morse ir bičiulėms iš Belevju, Vašingtono – Lisai Johnson, Sinclair Sawhney ir Joan Lambert.

Galiausiai dėkoju savo vaikams – Jake'ui ir Ty'ui Gaskinsams, kurie išmokė mane mylėti, užjausti, būti nuolankiai ir drąsiai.

1

Ech, Kalėdos. Nuostabiausias metų laikas. Ne, ne nuostabiausias. Jei esi ką tik iškepta vieniša mamytė.

Sakoma, kad Kalėdas gadina minios prekybos centruose ar eilės pašto skyriuose. Aš manau, kad dėl visko kalta prakeikta Kalėdų eglutė.

Toji Kalėdų eglutė – gryna nesąmonė: ji skirta ne moterims, bent jau ne toms, kurios turi mažų vaikų.

Kalėdų eglutei reikalingas vyras. Arba visa šutvė draugių. Bet jei esi mano metų ir „Time“ žurnalas tavo kartą vadina „futbolo mamytėmis“*, žinai, kad draugės susitiks su tavimi papietauti, trauks mergaitiškai pasilinksinti (paprastai gerti brangių kokteilių kokioje prašmatnioje vietelėje) ar kartu mėgausis SPA manikiūro ir pedikiūro procedūromis, bet jos tikrai nepadės nusipirkti Kalėdų eglutės, nesiims jos kelti, tempti, supakuoti, išpakuoti, vėl tempti ir kelti – o kaip kitaip nugabenti eglutę iš aikštelės į automobilį, namo ir įstatyti į stovą.

Aš ne iš silpnųjų – mankštinuosi – bet man vis dar nepasitaikė vešli, žalia puiki eglė, kuri būtų... na, lengva.

* Taip apibendrintai JAV vadinamos baltosios viduriniajam sluoksniui priklausančios moterys, turinčios šeimą ir pernelyg besirūpinančios vaikais. Stereotipiškai jos vaizduojamos kaip nuolat užsiėmusios ir iškeliančios šeimos, o ypač – vaikų poreikius aukščiau už savuosius (čia ir toliau – vert. past.).

Beje, prisiminiau. Praėjusiais metais – pirmaisiais metais, kai mudu su Danieliumi jau gyvenome atskirai, prieš paduodami prašymą skirtis – malonus vyriškis eglučių pardavimo aikštelėje netoli botanikos sodo pardavė man eglutę su – neįtikėtina – dvigubu kamienu.

Dvigubu kamienu.

Ta eglė turbūt svėrė mažiausiai devyniasdešimt svarų*. Gal visą šimtą. Parsigabenti ją namo ir pastatyti į stovą buvo neįmanoma. (Siaubinga.) Pasimokiau. Dabar apčiupinėsiu kiekvieną medį nuo apačios iki viršaus ir tik tada leisiu kokiam vyrukui su grandininu pjūklui nurėžti keletą colių nuo kamieno apačios ir taip patvirtinti, kad eglė – mano.

Prabėgo metai, ir štai aš vėl čia, kartu su vaikais ieškau Kalėdų eglutės, nors ir kitoje aikštelėje. Prisipažinsiu, esu prastai nusiteikusi. Gruodis man, vienišei – sunkiausias metų mėnuo. Ne todėl, kad trūktų vyro. Tiesiog šeimos tradicijos, kurias taip stengiausi kurti, dabar skaudžiai gnaibo. Bet šiandien bus smagu. Prisiekiu. Tuojau pat pasilinksminsime.

„Tuojau pat“, – atkakliai tvirtinu mintyse. Susigrūdau rankas giliau į lietpalčio kišenes ir dar labiau susikūprinu, saugodamasi Sietlo gruodžio lietaus.

Lietus neišves manęs iš pusiausvyros. Priešingai, nei visi mano, Sietle lyja ne kiekvieną dieną, ir aš labai abejoju, kad pas mus nusižudo daugiausia žmonių. Absurdas. Čia vyko filmo „Nemiegantys Sietle“ veiksmas. Ši vieta nekelia depresijos. Tiesą sakant, mes, Ramiojo vandenyno šiaurės vakarų pakrantės gyventojai, čionykščius drėgnus orus vadiname labai švelniai: dulksna, rūku, lašnojimu, trumpu lietučiu, pavieniais debesimis, protarpiniu lietumi, popietės išsigiedrijimu ir pragiedruliais.

* 1 svaras = 0,453 kg.

Argi tai galėtų kelti depresiją?

Jei atvirai, dabar, rinkdamasi eglutę, nesu labai laiminga. Nebūtų visai teisinga teigti, kad pila kaip iš kibiro, bet lietus barbena smagiu kapotu ritmu, lauke šalta, o aikštelėje – purvas, visi medžiai šlapi, vaikai irgi sušlapo. Aš tenoriu važiuoti namo.

Bet aš jiems pažadėjau („Mama, pažadas yra pažadas“). Vaikai grįžo namo iš mokyklos labai džiugiai nusiteikę, ir štai mes čia.

– O kaip šita, mama? – sušunka Viljamas iš žalios tankynės, rodydamas į ne žemesnę kaip dešimties ar vienuolikos pėdų* eglę.

– Labai graži eglutė, – sako aikštelės darbuotojas. Žemai ant kaktos užmaukšlinta beisbolo kepuraitė slepia jo veidą ir į uodegėlę surištus skystus plaukus.

– Ji mažiausiai dešimties pėdų aukščio, – atsakau kuo žvaliau. Ir kaip, jo manymu, aš susipakuosiu ir parsiveišiu dešimties pėdų medį vidutinio dydžio visureigiu?

– Dvylikos, ponias. Ir tikrai labai graži. Nedaug tokių pamatysite.

Tiriamai jį nužvelgiu. Esu interjero dizainerė. Lubų aukštis – mano stichija.

– Mano lubos vos aštuonių pėdų.

– Galime kiek nupjauti iš apačios.

Pavyzdžiui, kiek? Keturias su puse pėdos? O pirkdamas moki už ilgi? Savaiame suprantama. Labai protinga kainų politika.

Nusisuku ir nusibraukiu nuo kaktos garbanas, jos jau spėjo sušlapti, nes lietpalčio gobtuvas ne visai uždengia veidą. Man šalta, esu pavargusi, peršlapusi ir suirzusi. Atiduočiau kone viską už didelį puodelį dietinės vanilinės latė be cukraus. Tiktų net ir paprasčiausia kava.

* 1 pėda = 30,48 cm.

– Viljamai, Džesika! – šaukiu kuo entuziastingiau. – At-eikite, paieškosime *šešių* pėdų eglutės.

Džesika pasišokinėdama išnyra iš varvančio eglučių miško – jos šviesiai violetinis nertinis permirkęs, ilgi šviesūs plaukai susivėlę.

– Kur tavo paltas, Džesika?

Ji sustoja, žvilgteli atgal, apsidairo didžiulėmis mėlynomis akimis.

– Nežinau.

– Brangute, eik ir pasiimk jį.

– Man karšta.

– Džese, lyja.

– Man *karšta*.

Apie vaikus, gimusius Ramiojo vandenyno šiaurės vakarų pakrantėje, drašiai galima pasakyti viena – jie ne ištižėliai. Jų niekas nesulaikys – nei rūkas, nei lietus.

– Dabar vos keturiasdešimt laipsnių šilumos*, Džese. Apšivilk paltą arba grįžtame namo. – Taip pagrasinus pasidaro geriau. O, kaip norėčiau važiuoti namo! – Jei neįstengi klausyti, važiuojame namo.

Viljamas, mano devynmetis, nugirsta paskutinius žodžius ir klupinėdamas atskuba nuo eglučių protestuoti.

– Bet tu sakei, mama, tu sakei...

– Žinau, ką sakiau, bet nesiruošiu kovoti nei su tavimi, nei su tavo seserimi. Tik ne šiandien. Kalėdų eglutės pirkinimas turi būti ypatingas. Noriu, kad mums būtų smagu. Nesiruošiu vaidytis.

Taip, žinoma.

Būna akimirkų (kaip dabar), kai imu stebėtis, iš kur ištraukiau visas tas tėviškas šnekas. Ar tai paveldima? Gal perduodama XY chromosoma? Nes kartais (kaip dabar)

* 40 laipsnių pagal Farenheitą = -4,5 °C.

mano lūpos ima be perstojo judėti, iš jų veržiasi žodžiai, girdžiu savo balsą, toną – tampa tikra bambeklė. Tikra *motina*.

Viljamas atsisuka į seserį. Ji jaunesnė už jį trejais su puse metų ir tuo sėkmingai naudojasi – toliau vaidina šeimos pagrandukės vaidmenį.

– Baik, Džese, – sušnypščia jis. – Pasiimk paltą ir daryk, kaip sako mama, kitaip grįšime namo be jokios eglutės. Nebus kalėdinių dovanų, neateis Kalėdų Senelis – ir vis per tave.

Džesika apšivilka paltą.

Pasižiūriu į Viljamą – gražuolį savo pirmagimį. Jis atrodo gerokai storesnis per juosmenį nei anksčiau (priaugo svorio ten, kur nemaniau jį priaugsiant). Mintyse padėkoju už paramą. Šiomis dienomis džiaugiuosi bet kokia pagalba.

Vėl kilstelėju rankas nusivalyti veido ir prisimenu du lietsargius, kurie jau dvejus metus mėtosi automobilyje, taip nė karto ir nepanaudoti. Keista gyventi krašte, kur taip dažnai lyja, ir nesinaudoti lietsargiu. Tiesiog daugelis mūsų, gyvenančių čia, netraukiame lietsargių dėl nereikšmingo lengvo lietučio. Mes, na... tvirti... tvirtesni.

O gal tiesiog kvaili. Kvailesni.

Šlepsėdama per klampią purvynę paspoksoti į eglės jaučiuosi kvailesnė. Šioje aikštelėje mes vieninteliai. Taip, dabar pirmadienis, keturios valandos popiet, bet juk tikrai turėtų atsirasti kitų tėvų, kurie pažadėjo vaikams šiandien nupirkti eglutę, jeigu šie bus geri.

Jeigu jie bus geri. Žvilgteliu į saviškių porelę. Džesika taikosi užvožti Viljamui. Galbūt šviesiaplaukė, mėlynakė Džesika su nuostabiomis duobutėmis skruostuose ir atrodo kaip angelėlis, bet ji tikras velniūkštis. Tikras pragaras ant ratų. Norėčiau dėl to apkaltinti Danielių, bet sako, kad aš irgi buvau sunkus vaikas. Būdama penkiametė.